

[K. Axel Nielsen.]

finde på at sige. Jeg tror, en kvinde hellere vil have, at det fastslås, at faderskabet ikke kan oplyses, end hun vil have sagt, at der er en 2-3 fædre. Dette forudsætter, at der sker en ændring i forsorgslovens § 224. Det har den højtærede justitsminister allerede gjort opmærksom på, og jeg har ingen yderligere bemærkninger at gøre hertil.

Må jeg vedrørende mindretallets forslag om en tilføjelse til lovforslagets § 6 sige, at det er jo ingen løsning, for derved kommer man ikke bort fra de flere bidragspligtige, der skal betale fuldt bidrag. Når man fra oppositionens side foreslår, at der skal føjes til, at hvor to eller flere anses som lige sandsynlige fædre, skal de alle betale fuldt bidrag, vil jeg gerne spørge: hvad vil det egentlig sige? Hvornår er de lige sandsynlige som fædre? Skal det være nøjagtig 50 mod 50, eller skal man bruge reglen 49 mod 51 eller 45 mod 55 eller 40 mod 60? Når vi er betænkelige, og når højesteret er betænkelig ved denne formulering, er det netop, fordi man vil komme ud for en stor vanskelighed. Hvis det måske ved biologiske undersøgelser viser sig, at der er 40 pct.s sandsynlighed for, at den ene er fader, og 60 pct.s sandsynlighed for, at den anden er det, er det meget vel tænkeligt, at den, der har fået hæftet 40 pct. tallet på sig, er den faktiske fader, og da vil det være helt urimeligt at forlange, at domstolen skal frifinde ham og dømme ham med de 60 pct., men det ville blive konsekvensen af de ærede medlemmers forslag. Derfor tror jeg ikke, det frembyder nogen mulighed for et forhandlingsgrundlag.

Må jeg sige i øvrigt, at jeg har ikke oplevet, at det udvalg, der har beskæftiget sig med disse ting, har haft det mindste imod forhandling. Det er rigtigt, at man er kommet og har forespurgt, om vi kunne komme til et resultat på det grundlag, som nu er nævnt, men det ville være det samme som at ville forene ild og vand. De to principper forenes nu engang ikke, og disse regler, hvorefter man bevarer muligheden for flere bidragspligtige, vil vi ikke kunne acceptere. Det kan vi lige så godt sige rent ud. En forudsætning for, at vi kan gå med til en aftale, er, at princippet om flere bidragspligtige forlades. Hvis ikke man fra oppositionens

side vil acceptere det som forhandlingsgrundlag, er det ærlig talt tidsspilde at forhandle, men tror man, at der er mulighed for ved forhandling at nå til en overensstemmelse, ser vi i mit parti meget gerne, at denne lovgivning bliver til på et bredt grundlag.

Til det ærede medlem fru Erna Sørensen vil jeg gerne sige, at jeg er glad for, at det ærede medlem står ved, hvad der blev sagt under første behandling. Nu har den højtærede minister jo drillet det ærede medlem lidt, men jeg vil gerne have lov til at spørge: står det ærede medlem også ved karakteristikken „usmagelig“ af ordningen med flere bidragspligtige? Det var det, jeg citerede.

Ja, jeg har ikke mere at bemærke. Jeg skal fortsat anbefale lovforslagene.

Vagn Bro: Jeg må erkende, at når man kommer ud i dagens lys fra et udvagsværelse, oplever man ofte, at de, der leder udvalget, viser sig at være mere forhandlingsvillige, end man troede, for jeg mener ikke, at jeg har mærket til forhandlingsvilje. Nu er det altså således, at der kan eventuelt forhandles på grundlag af regeringens forslag, og så vil jeg gerne gøre den bemærkning, at selvfølgelig ønsker vi også enten én fader eller én bidragspligtig, men jeg mener, at vi så skal se på, hvad højesteret siger. Der kan jo ikke blive tale om så mange tilfælde. Efter de sidste oplysninger er det i 136 sager, der er flere bidragspligtige, mod 464, hvor der kun er én bidragspligtig. Så er det, at jeg blot om dette lille punkt vil sige: skulle vi dog ikke følge højesteret, som er betænkelig ved, at der, når to står nogenlunde lige, efter regeringens nye forslag skal siges: frifindelse, skønt man nu havde indkredset forholdet således, at man kunne sige, at der var to, der på det nærmeste stod lige? Nu må vi ikke glemme, at det skal først dokumenteres, det skal ligge aldeles fast, at begge har haft med pigen at gøre, og at det for det andet skal dokumenteres, at de begge kan være faderen. Det er kun dette lille punkt, jeg kunne tænke mig at drøfte, og det er det afgørende.

Jeg synes ikke, at der er nogen væsentlig grund til at sige ret meget mere. Jeg må dog lige gøre en bemærkning til den højt-